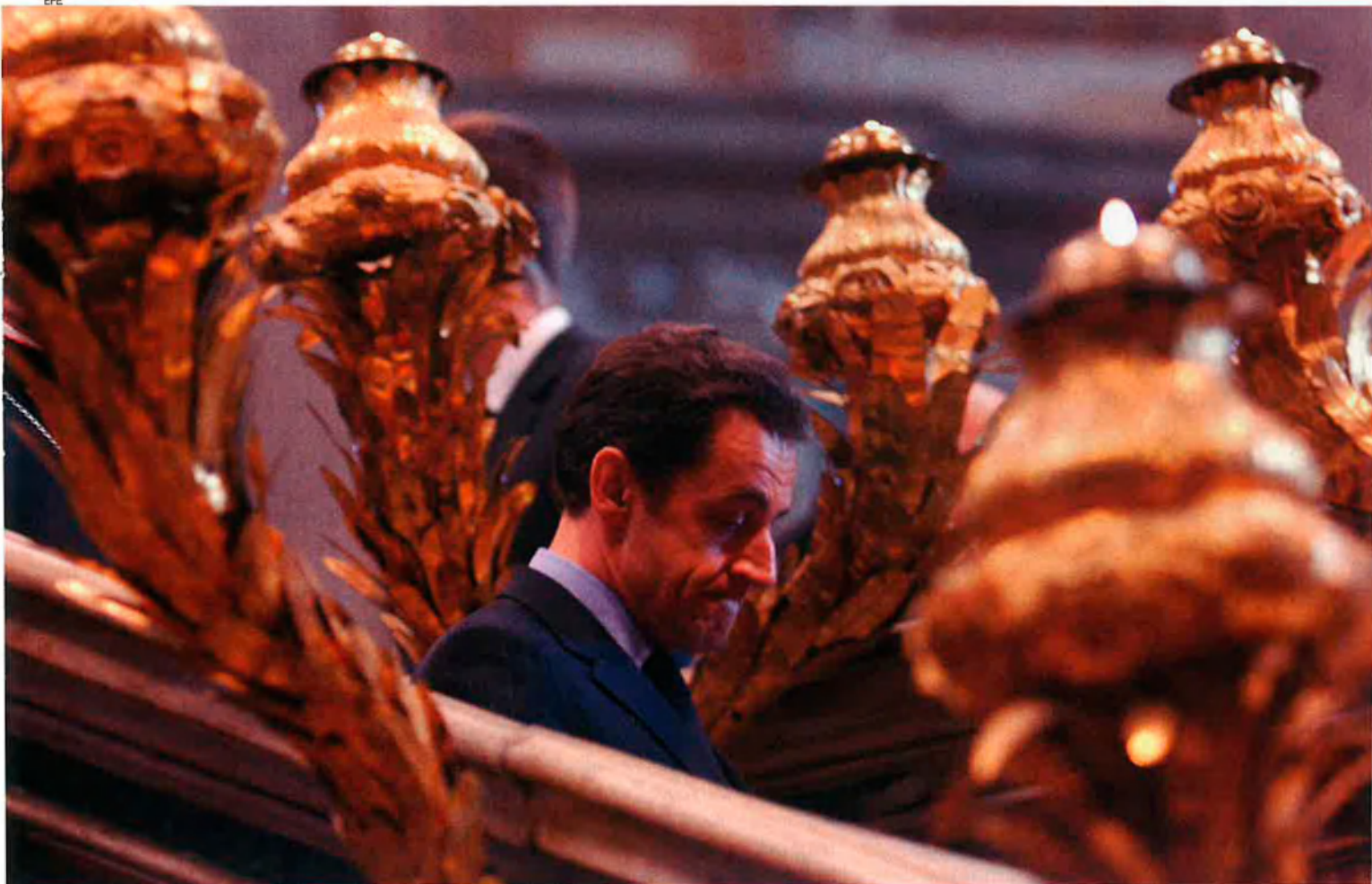

EFE

El president francès, Nicolas Sarkozy, baixa les escales de la basílica de Sant Pere, al Vaticà, després de trobar-se amb el papa Benet XVI, el passat 20 de desembre.

França davant dels miratges

Avui França és un país imprevisible. El president Nicolas Sarkozy representa un canvi, però el perfil i la direcció d'aquest canvi no són clars. Sobre el paper, Sarkozy és un liberal atlantista, l'home que hauria d'acabar amb el pacte implícit que ha fet funcionar el país des del 1945, és a dir, el que es va establir entre gaullistes i comunistes just acabada la Segona Guerra Mundial i que va donar a l'estat un gran protagonisme –important sector públic, dirigisme cultural, etc.– i va fer de França una potència mitjana –una “mitjana impotència” deien altres–, alternativa i amb gesticulació de gran potència. El fet de ser al Consell de Seguretat de les Nacions Unides com a membre permanent i de pertànyer al

L'any que ha acabat ha comportat un abans i un després per a França. Ha estat l'any de l'inici de l'era Sarkozy. De cara al 2008, totes les mirades cap al país veí estaran centrades en el seu president, tant pel que pugui fer en política interior com exterior, sobretot davant l'inici de la presidència europea el mes de juliol.

club reduït de països que disposen de bomba atòmica, portaavions i submarins nuclears ha permès que França, durant dècades, es proposés com una alternativa als qui no volien caure sota

el control dels uns –els Estats Units– o dels altres –l'URSS–. La construcció europea va adquirir després la dimensió d'utopia política i París, sobretot durant els anys del president François

La relació del president francès amb la model italiana Carla Bruni ha omplert i omplirà moltes pàgines de la premsa al llarg del 2008.

Mitterrand, va veure en la Unió Europea el relleu d'una política que el país no tenia prou força per a dur a terme. Però aquesta utopia s'ha esbravat per diverses raons i Sarkozy arriba just després de dos mandats de l'ex-president Jacques Chirac que només han servit per anar ajornant el moment d'afrontar els problemes.

És l'home de la situació? La veritat és que, de moment, la política sarkozista consisteix en una multiplicació d'"efectes d'anunci". Cada cop que esclata un problema es promet una nova llei i es diu que allò quedarà resolt. Un exemple? El 10 d'agost s'aprovava una llei que feia que els delinqüents multi-reincidentes no tinguessin dret a reduccions de pena ni a sortides de la presó en certes dates. Només si un grup d'experts considerava que aquell perillós violador havia deixat de ser un perill per a la societat podria beneficiar-se d'un permís. Però a les presons franceses hi ha el doble de presos dels que oficialment hi caben, i els grups d'experts són deu vegades menys nombrosos del que caldria. Resultat: per Nadal els presos que dos anys enrere van disposar de permís de sortida, n'han tornat a disposar.

El que comptava era dir davant les

càmeres de TV que violadors i pedòfils no tornarien a veure la llum del dia, com del que es tracta és de repetir "treballar més per guanyar més" encara que no hi hagi treball, i atribuir-se la baixada de l'atur quan aquest recula per pures raons demogràfiques, o fer una llei dita de "serveis mínims" però continuar essent incapaç d'organitzar uns "serveis mínims" quan hi ha una vaga del transport públic.

Presidència europea. Sarkozy és un home de televisió, d'imatge, i no de paraula. És més important fer veure que fer. Durant el 2008 haurà d'afrontar, el mes de març, unes eleccions municipals, i a partir del mes de juliol presidirà l'UE durant sis mesos. Són les dues grans fites polítiques de l'any. A les municipals hi arribarà amb el gran avantatge de la

França tindrà dificultats a trobar nous aliats en la seva oposició a l'ingrés de Turquia a la Unió Europea

inexistència de l'oposició. Des de la presidència, amb l'anomenada "política d'obertura" –nomenament com a ministres o alts càrrecs d'antics militants socialistes o centristes–, ha acabat d'ensorrar un Partit Socialista escàs d'idees i ha fet impossible que François Bayrou es consolidés com a força política alternativa. Després de les municipals hi haurà ministres que seran sacrificats i nous ex-socialistes –es parla de Jack Lang, de Claude Allègre– que podrien incorporar-se al govern i contribuir a la confusió.

El repte de presidir l'UE és, per a Sarkozy, el de convèncer uns quants països que no és convenient mantenir la política de l'"euro fort", que si els americans, els xinesos i els japonesos surten beneficiats de tenir monedes subvalorades, els europeus no tenim per què quedar-nos fora de les maniobres monetàries i continuar-nos comportant com ho feien els alemanys amb el marc. No és gaire clar que Sarkozy convenci els socis per retallar atribucions a Trichet, el director del Banc Central Europeu, ni que Angela Merkel sigui sensible als seus arguments. Tampoc en el tema del futur ingrés dins la Unió Europea de Turquia –Sarkozy hi és contrari– sembla que França pugui trobar nous aliats i el que havia de ser una ofensiva en contra d'aquesta nova ampliació pot ser que es limiti a silenciar al màxim el problema. Sarkozy no vol aparèixer aïllat, amb l'única companyia dels austríacs, oposant-se a Ankara.

Ser o semblar. En realitat, el misteri de la França actual, que ningú no sap si vol modernitzar-se "a l'americana", amb el triomf individual com a únic paràmetre –el comportament personal de Sarkozy, conquestes femenines incloses, porta a pensar-ho–, o ho vol fer posant al dia uns mecanismes de solidaritat que s'han envellit molt de pressa, passa per veure durant quan de temps la confusió entre l'*être* (ser) i el *paraître* (semblar) es podrà mantenir. Sobre el paper, el miratge hauria d'esvair-se molt aviat, però, al capdavant del Ministeri d'Interior, Sarkozy va obtenir pitjors resultats que cap dels seus predecessors i, en canvi, va tenir molta millor imatge que cap d'ells.

Octavi Martí
París